

Arrest

nr. 217 619 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker voegt hieraan toe dat K. M. J., die zijn broer gedood had en waartegen een proces was opgestart, veroordeeld werd tot de doodstraf en dat deze straf ook in juni 2018 uitgevoerd werd. Na de dood van K. M. J. heeft zijn stam, de 'Beni Malik', via verzoeker zijn stam om zijn bloed gevraagd. Hierop heeft verzoeker zijn stam een brief aan zijn moeder gegeven waarin ze aangeven hem niet te willen beschermen en waarin ze ook verwijzen naar de stammen Al-Lami en Al-Mtairi, stammen verbonden aan de stam Al-Malik. Bij een terugkeer naar Irak vreest verzoeker gedood te worden door de stam Beni Malik. Eveneens vreest hij dat de stammen Al-Lami en Al-Mtairi hem kunnen doden. Verzoekster baseert zich op dezelfde motieven van verzoeker.

Ter staving van hun tweede verzoek leggen zij de volgende documenten neer: een dreigbrief van de stam Beni Malik (inclusief Nederlandstalige vertaling), de enveloppe van de postverzending, een kopie van verzoekster haar universitair diploma, kopieën van medische attesten en een uittreksel van de geboorteakte van M..

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 28 juni 2018 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten: "Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de dreigbrief van de stam Beni Malik dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gelet op het reeds aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen volstaat dit document op zich dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Hierbij dient voor de volledigheid nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Bovendien betreft de dreigbrief in casu een volledig met de hand geschreven stuk, dat door om het even wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld. De herkomst van een dergelijk document kan onmogelijk worden nagegaan. Een dergelijk stuk kan uw geloofwaardigheid aldus niet herstellen.

De door u voorgelegde medische attesten kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen, de door de arts in kwestie aangehaalde medische klachten houden immers op geen enkele wijze verband met het door u aangehaalde asielrelaas. Hoewel er in het medisch attest vermeld wordt dat u zich verwond heeft aan uw rechterpols naar aanleiding van een bom, heeft dit geen betrekking op het incident met de berm bom aan uw winkel. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het incident met de berm bom niet aanwezig was in de winkel en u dit via vrienden moest vernemen (CGVS, dd. 20 oktober 2015, p. 10).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel de studies van uw vrouw en de geboorte van uw zoon M.(...) aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Een algemene verwijzing naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 december 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij bijkomende stukken wensen neer te leggen die aantonen dat hun problemen nog altijd actueel zijn. Verzoekende partijen argumenteren dat indien deze stukken hadden voorgelegd bij de beoordeling van hun eerste verzoek om internationale bescherming hun relaas niet als ongeloofwaardig zou zijn afgewezen. Verzoekende partijen wijzen erop dat de nieuwe stukken moeten onderzocht worden samen met hun verklaringen en dat niet zomaar kan gesteld worden dat er veel documenten vervalst worden om daaruit te besluiten dat ook hun documenten niet kunnen aangenomen worden. Verzoekende partijen herhalen dat thans bijkomende details aan bod zijn gekomen en dat hun problemen actueel zijn. Gelet op deze elementen en mede in aanmerking genomen dat zij een gemengd gezin zijn en kinderen hebben, zijn verzoekende partijen er van overtuigd dat zij niet terug kunnen keren naar Bagdad.

Via een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, maken verzoekende partijen volgende documenten over (met een vertaling): een document van de onderzoeksrechter in al-Kadhnia, een verhoor van mevrouw B. van 11/01/2019, een arrestatiebevel, een attest van de gemeenteraad van al-Huria en een nota van de aanvraag van de aanklager. De Raad merkt op dat deze documenten kleurenfotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Bovendien doet de vaststelling dat op het document "attest van de gemeenteraad van al-Huria" in de hoofding een schrijffout terug te vinden is, met name "Direetorate", en de vaststelling dat op het document van "nota van de aanvraag van de aanklager" het e-mailadres van een officiële Iraakse instantie "hjc.ikc2009@yahoo.com" zou zijn, verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen omtrent deze nieuwe documenten, kan de Raad verzoekende partijen niet volgen waar zij argumenteren dat indien deze stukken hadden voorgelegen bij de beoordeling van hun eerste verzoek om internationale bescherming hun relaas niet als ongeloofwaardig zou zijn afgewezen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat de nieuwe stukken moeten onderzocht worden samen met hun verklaringen en dat niet zomaar kan gesteld worden dat er veel documenten vervalst worden om daaruit te besluiten dat ook hun documenten niet kunnen aangenomen worden. Verzoekende partijen herhalen dat thans bijkomende details aan bod zijn gekomen en dat hun problemen actueel zijn.

De Raad wijst erop dat verzoekende partijen heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal, na een onderzoek ten gronde, en door de Raad bij bovenvermeld arrest ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd en stukken hebben ingediend waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat niet zomaar kan gesteld worden dat er veel documenten vervalst worden om daaruit te besluiten dat ook hun documenten niet kunnen aangenomen worden, merkt de Raad op dat het niet enkel is op basis van het feit dat er veel documenten vervalst worden dat hun documenten niet worden aangenomen, maar ook op basis van andere vaststellingen zoals blijkt uit het voorgaande omtrent hun nieuwe stukken en zoals blijkt uit de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld met betrekking tot hun voorgelegde documenten: *"5. Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten: "Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de dreigbrief van de stam Beni Malik dient opgemerkt (...) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Bovendien betreft de dreigbrief in casu een volledig met de hand geschreven stuk, dat door om het even wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld. De herkomst van een dergelijk document kan onmogelijk worden nagegaan. Een dergelijk stuk kan uw geloofwaardigheid aldus niet herstellen.*

De door u voorgelegde medische attesten kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen, de door de arts in kwestie aangehaalde medische klachten houden immers op geen enkele wijze verband met het door u aangehaalde asielrelaas. Hoewel er in het medisch attest vermeld wordt dat u zich verwond heeft aan uw rechterpols naar aanleiding van een bom, heeft dit geen betrekking op het incident met de bermbom aan uw winkel. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het incident met de bermbom niet aanwezig was in de winkel en u dit via vrienden moest vernemen (CGVS, dd. 20 oktober 2015, p. 10).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel de studies van uw vrouw en de geboorte van uw zoon M.(...) aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

De Raad merkt op dat uit het voorgaande blijkt dat hun verklaringen samen met hun documenten zijn onderzocht.

Het algemeen stellen dat zij een gemengd gezin zijn en kinderen hebben, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Gezien de bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij niet terug kunnen keren naar Bagdad.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS